

Ruach

Ruach

Manon van Loenen

Copyright © 2024 Manon van Loenen

Titel: Ruach

Auteur: Manon van Loenen

Omslagafbeelding: Marianne Beukenkamp

Druk: mijnbestseller.nl

ISBN: 9789403734057

NUR: 334

Website: www.manonvanloenen.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Ei	9
Schat	11
Drakenelfje	13
Naam	14
Vliegen	16
Kleurenspeel, woordenspel	17
Lol	19
Op vakantie	20
Rust in de tent	22
Storm	24
Drakenfamilie	25
Vuur en water	26
Een sprong in het diepe	30
Wintervlucht	35
Uitgeblust	36
Lentezonsopkomst	39
Paniek	41
Zo gaat dat	45
Woestijn	47
Afwisseling	49
Regen	55
Een drakenrijke vakantie	56
Stuiterdal	59
Kiekeboe	61
Digitale draak	64
Digitale draak naschrift	68
Op zoek naar Zebra	69
Offline intermezzo	72

Getypt	74
Big Sister	77
Grijstinten	79
Muts	82
Ei erbij?	84
Ik zie, ik zie ...	88
Als het horen en zien je vergaat	91
Opvliegers	93
Inspiratie is een draak	95
Vluchtig rondeel	99
Zaterdag	100
Nog lang en ...	102

Voorwoord

Al jaren schrijf ik korte verhaaltjes en observaties op mijn blog. Vorig jaar verscheen voor het eerst een kort fictieverhaal van mij in druk: *De veren maken de man*, in de verhalenbundel *De bar met de duizend deuren*. Die eerste publicatie maakte meer in me los dan ik had verwacht. Ik wilde meer! Een papieren boek, helemaal van mijn hand. Want zelf houd ik het meest van het lezen van papier en dat hoor ik van meer mensen.

Verspreid over de jaren schreef ik tientallen verhaaltjes met eenzelfde thema: mijn inspiratiedraak Ruach. Dus eigenlijk had ik al genoeg materiaal. Die verhaaltjes bij elkaar verzamelen in één boek, dat zou gaaf zijn. Ziehier: Ruach is apetrots!

De meeste verhaaltjes hebben eerder op mijn blog gestaan. Hier en daar zal dat nog te merken zijn in de details. Op sommige plaatsen heb ik de tekst wat aangepast om alles beter begrijpelijk te maken nu het in een boek staat.

De verhalen over de digitale draak kun je alsnog het beste lezen alsof je achter een computer zit. Dus zet je fantasie aan, en lees mee!

P.S. Op mijn website zijn meer korte verhaaltjes te vinden: www.manonvanloenen.nl.

Ei

De dag dat het draakje mijn leven binnen fladderde, was een hele gewone dag. De volgende ochtend stond ik weer gewoon op het schoolplein om mijn zoontjes weg te brengen. Maar er moet iets veranderd zijn. Je kunt toch niet zomaar een drakenei vinden, en doorgaan met je leven zoals je het gewend was.

Al jaren had dit moment zich aangekondigd, maar had ik dat door? Ik kwam steeds vaker draken tegen, eerst in boeken. Ook op schilderijen of als beeldjes waren ze te vinden. Decoratieve draken zagen er vaak agressief of gewelddadig uit. Die draken spraken me niet zo aan. Wel de draken die een band opbouwden met mensen. Machtige wezens met hun eigen waarden en normen. Maar als iemand de moeite deed om met hen te communiceren, kon het contact mooi en waardevol zijn. Dergelijke draken kwam ik gelukkig het meest tegen in de verhalen die ik las.

De laatste tijd zag ik echter overal draken: in sieraden, op kleding en zelfs in de IKEA. In bijna elke tekening die ik maakte, wurmde zich wel een draak naar binnen. Zo kwamen ze steeds weer en meer in beeld. Ik vroeg me af wat ze me wilden zeggen, maar ik kon ze niet verstaan. Vroeg me af waar een draak voor staat. In tradities en literatuur zijn daarop veel verschillende antwoorden te vinden. Maar wat betekent een draak voor mij? Wat komt een draakje doen in mijn leven?

Het gebeurde op een woensdagavond, bij biodanza. Het thema was 'je ei kwijt kunnen'. In dans op zoek naar passie en creativiteit. Ineens had ik een drakenei in mijn handen. Er kwam al gauw een jong diertje uit, de vleugels nog vochtig, de nek onstabiel. Eerst zat hij in mijn handen. Even bijkomen en rondkijken waar hij zich nu bevond. Hij zag een ruimte met gedimd licht, waar mensen bewogen op muziek. Ze waren bij zichzelf op zoek naar hun ei.

Vanuit de kom van mijn handen probeerde hij of hij al kon lopen. Hij stapte eerst nog wat wiebelig over mijn armen, dus die hield ik tegen mijn buik. Dan had hij wat steun. Toen het lukte, liep hij heen en weer over mijn armen. Al snel vond hij de weg naar mijn schouder. Om van daar af de zaal te overzien en de mensen die daar door elkaar dansten.

Het draakje kon niet beslissen of hij op mijn linkerschouder of mijn rechterschouder wilde zitten. Hij besloot uiteindelijk bovenop mijn hoofd te klimmen. Ik voelde de kleine scherpe nageltjes prikken in mijn hoofdhuid. Hij moest zich een beetje vastgrijpen aan mijn haren, want het dansen ging gewoon door. Het voelt wat raar, zo'n klein wezentje op je hoofd. Maar we hielden elkaar zo beter in evenwicht, dan wanneer hij op een schouder zou zitten.

Tijdens de volgende dans wilde hij leren vliegen. Ik hield mijn handen voor me uit, zodat hij van de ene naar de andere kon springen. Zo oefende hij met zijn vleugels. Ik maakte de afstand steeds een beetje groter. Uiteindelijk stond ik met wijd gespreide armen te jongleren met een jonge draak.

Een paar dansen later gingen de mensen in een kring staan, hand in hand. Maar ik had mijn draakje nog in mijn handen. Dus zette ik hem eerst even voorzichtig aan de kant. Misschien keken er wat mensen raar op, want ze hadden hem niet gezien.

Hou echter een peuter of een jonge draak maar eens stil op een plek. Al gauw verliet hij de tafel waar ik hem had achtergelaten, om kleine stukjes te fladderen in de zaal.

Na de les kroop hij lekker warm tegen me aan onder mijn paarse winterjack. We fietsten samen door de koude wind naar huis. Hopelijk hebben meer mensen iets moois gevonden.

Schat

Naar huis rijdend over de donkere dijk dacht ik: “Natuurlijk was het een drakenei!”

In de vorige dansles bewoog ik ook braaf mee op de muziek. Het thema was hetzelfde, 'je ei kwijt kunnen', maar toen gebeurde er niets. Nu ineens was er wel een ei. En er kwam een draakje uit! Dat was een verrassing, en voelde toch vanzelfsprekend. Want een kuiken, dat past niet bij mij. Maar er was ook twijfel: kan dit wel waar zijn? Een draak is een mythologisch dier. Ik durfde bijna niet te geloven dat hij er echt was. Had ik nu gekregen waar ik naar op zoek was?

Ik was al een poosje op zoek. De laatste tijd voelde mijn leven vaak wat dof. Er zat vast meer in, maar het kwam er niet uit. Ik kon me herinneren wat passie en creativiteit waren, maar ze leken begraven onder een laag gestolde lava. Als kleurige, glimmende edelstenen onder de aardkorst verscholen. Nu is er een vliegend juweel aan het licht gekomen. Fonkelend en flitsend. Vurig en speels. Enthousiast en nieuwsgierig spoort hij me aan: kom op, wat gaan we voor leuks doen?

Ja, wat gaan we doen, wat gaan we beleven? Een verhaal leven. Er was eens ... een bijzonder verbond. Een schrijfster en een jonge draak. Gaan we op ontdekkingstocht? Ja, het is een queeste! Samen gaan we op zoek. Naar een schat, of naar het beloofde land, of ... Er is zoveel te ontdekken. Zien wat er is, voelen wat er kan, worden wie we zijn en doen wat we willen. Dat klinkt simpeler dan het is, zelfs met een draak, hier in Nederland in de eenentwintigste eeuw.

Vannacht sliep het draakje naast mijn kussen. Nu zit hij op mijn hoofd en maakt mijn haar in de war. Gekriebel in mijn haar, geknabbel aan mijn oor. Eh, wat eten draken eigenlijk?